

JACK LONDON

Titlu: Aventura

Titlu original: The Adventure

Traducere și adaptare: Nicu Gecse

Editor Dexon Office, București

© by Dexon Office, 2015

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN: 978-973-701-459-7

JACK LONDON

AVENTURA

Experiențele trăite în timpul Goanei după Aur, la care a participat și Jack London în Klondike au fost sursa de inspirație pentru scrierile sale de început.

Al 2-lea de la stânga pare să fie Jack London în 1897 între mineri la 23 de ani.

foto: University of Washington Libraries

Capitolul I Ceva trebuie făcut

Omul alb era foarte bolnav. Călărea în spinarea unui sălbatic cu pielea neagră, cu părul lănos, care avea lobii urechilor găuriți și întinși atât de mult încât unul dintre ei fusese sfâșiat, în vreme ce celălalt avea încă atârnat un butuc de lemn cioplit, cam de o palmă în diametru. Urechea sfâșiată fusese găurită din nou, numai că de astă dată rolul ei era mai puțin ambițios, întrucât gaura susținea doar o pipă scurtă de lut.

În schimb, omul-cal era unsuros, murdar și gol-puşcă, excepție făcând doar cârpa prăfuită care-i acoperea șalele; numai că albul se agăța strâns și disperat de el. Uneori, slăbiciunea dată de boală făcea să-i cadă capul, găsind sprijin pe scăfârlia lănoasă a celuiilalt. Alteori, bărbatul își ridica semeț capul, holbându-se cu privirea pierdută spre cocotierii care se legănau și se bălăbăneau în căldura pâlپătoare. Era îmbrăcat cu un maiou subțire și cu o zdreanță de bumbac care-l înfășura cam pe la mijloc și-i cobora până aproape de genunchi. Pe cap purta o pălărie Stetson boțită, cunoscută în comerț mai mult sub numele de Baden-Powell. La șold purta o centură de care spânzura, alături de câteva cartușe de rezervă, un pistol automat de calibru mare, încărcat și gata oricând să fie pus la treabă.

Ariergarda o asigura un băiețandru negru, de vreo paisprezece-cisprezece ani, care căra sticlele cu leacuri, un ciubăr de apă fierbinte și alte lucruri care țineau de aparatura unui spital.

Ieșiră din perimetrul complexului pe o porțiță de nuiel și ajunseră sub soarele arzător, înconjurați de cocotieri plantați de curând ce nu aruncau pic de umbră. Nu adia nicio boare de vânt, iar aerul supraîncălzit și nemișcat era marcat de un miros greu. Dinspre direcția spre care mergeau ei se iscă un cor de urlete sălbatic, ca vaietele sufletelor pierdute sau ale unor oameni schingiuiți. Un șopron lung și jos, cu

peretii și acoperișul de paie, se dezvălui curând dinaintea lor, iar larma părea că se isca tocmai dintr-acolo. Erau țipete stridente vădind întristare și urlete trădând o durere greu de îndurat. Pe măsură ce bărbatul alb se apropia, putea auzi un geamăt stins și continuu. Se înfioră la gândul că era nevoit să intre, iar pentru o clipă avu chiar impresia că va leșina. Pentru că năpasta cea mai cumplită din insulele Solomon, dizenteria, se abătuse asupra plantației Berande, iar el era singurul în măsură să-i facă față. Chiar dacă el însuși fusese atins de boală.

Aplecându-se mult, reuși să intre prin ușa joasă, deși era încă purtat pe umeri. Luă o sticlură de la puștiul care-l însoțea, desfăcu dopul și și-o trecu pe sub nări, pentru ca mirosul înțepător de amoniac să-l mai dezmeticească, pregătindu-l pentru chinul ce avea să urmeze. Apoi strigă „Liniște!“, iar vaietele se potoliră brusc. O platformă ridicată pe lespezi din pădure, lată de vreo șase picioare, cobora ușor în pantă de-a lungul întregului șopron. Pe lângă ea se întindea un culoar îngust. Înghesuiți pe platformă, unul lângă altul, stăteau vreo douăzeci de negri. Era suficient să le arunci o singură privire ca să-ți dai seama că pe scara evoluției umane ei se aflau încă destul de jos. Erau mâncători de oameni. Chipurile lor asimetrice, bestiale, și corpurile lor urâte, încovoiate ca la maimuțe, stăteau mărturie acestui fapt. Purtau în nări inele făcute din cochilii de moluște sau din carapace de broaște țestoase, iar din vârfurile nasurilor, care erau și ele găurite, țâșneau țepi de mărgelă înșiruite pe sârme rigide. Urechile lor erau găurite și întinse astfel încât să permită ca dopuri, bețe, tuburi de lemn și tot felul de ornamente barbare să fie agățate de ele. Fețele și trupurile lor erau tatuate sau purtau cicatrice cu desene hidoase. Din cauza maladiei nici nu mai purtau haine, nici măcar cârpa care le înfășura de obicei șalele, deși nu renunțaseră la amuletele din scoici, la colierele de mărgelă și la curelele din piele, sub care scânteiau discret tășurile unor cuțite fără teacă. Trupurile mai multora dintre ei erau acoperite de umflături purulente oribile. Roiuri de muște se ridicau și se așteau pe ele, într-un permanent du-te-vino. Bărbatul alb trecu pe la fiecare dintre ei, dându-i fiecăruia câte o doză de medicament. Unora le-a administrat clorodină. Era nevoit să se concentreze ca să-și amintească exact care dintre ei suporta ipecacuana și care nu era suficient de rezistent pentru a face față unui medicament atât de puternic. Porunci apoi ca unul dintre ei,

care era deja mort, să fie scos afară. Le vorbi pe un ton tăios, care să-i convingă că nu are chef să fie contrazis, iar cei mai sănătoși care-i ascultau ordinele, se încruntară răutăcioși. Unul bombăni ceva cu capul în piept, în timp ce apuca de picioare cadavru. Bărbatul alb izbucni nervos și dintr-un salt fu lângă el. Cu un efort dureros brațul său se întinse, pocnindu-l pe negru peste gură cu dosul palmei.

— Ție îți zice Angara? răcni el. Te mănâncă limba, nu? Te fac una cu pământul imediat, mă auzi?

Cu agerimea unui animal sălbatic, negrul se ghemui, gata să sară la el. În ochi îi licărea o mânie de fiară, dar văzu la timp mâna albului coborând la cingătoare, spre pistolul care-i atârna acolo. Așa că nu mai urmă saltul. Corpul încordat se destinse, iar negrul păși peste cadavru, ajutând ca să fie scos afară. Nu se mai auzi niciun murmur.

— Porcule! scrâșni printre dinți bărbatul alb, privindu-i atent pe băștinași. Era foarte bolnav albul, la fel de bolnav ca negrii care stăteau întinși neajutorați la picioarele lui și pe care se încăpățâna să-i îngrijească. Când intra într-unul din aceste abatoare purulente nu știa niciodată dacă va fi în stare să le administreze tratamentul la toți cei bolnavi. Dar știa cu destul de mare certitudine că, dacă s-ar fi întâmplat să leșine în mijlocul negrilor, cei mai sănătoși dintre ei i-ar fi sărit la beregată ca o haită de lupi. Ceva mai încolo zăcea unul care trăgea să moară. Ordonă ca îndată ce acesta își va fi dat ultima suflare să fie și el scos afară. Un negru își vârî capul prin ușa șopronului zicând:

— Patru inși bolnavi prea mult.

Erau noi cazuri, oameni capabili încă să meargă pe propriile lor picioare, și se strânseseră în jurul celui care vorbise. Bărbatul alb îi cântări din ochi, îl alege pe cel mai slăbit și-l așeză în locul rămas vacant după înlăturarea cadavruului. Următorului bolnav i-a arătat muribundul, spunându-i să aștepte până când se va elibera acel loc. După care, în timp ce îi ordona unuia dintre cei sănătoși să ia o echipă din forța de apărare cu care să construiască o anexă pentru spital, continuă să meargă pe culoar, administrându-le doctorii și făcând glume într-o engleză schioapă, ca să-i mai înveselească pe suferinzi. Din când în când, dinspre capătul cel mai îndepărtat se auzea un tânguț ciudat. În cele din urmă, când a ajuns acolo, constată că bocetul venea de la un băiat care nu era bolnav. Bărbatul alb izbucni nervos:

— Al cui nume îl strigi mereu, ha? întrebă el.

— Aia nume de la frate al meu este, veni răspunsul. El băiat moare prea mult.

— Strigi tare nume de la frate al tău care moare prea mult? ridică bărbatul alb vocea. Am trecut prea mult pe la tine. Ce nume strigi, eh? Măi, cap pătrat, dacă-i dau doză prea mare la frate al tău, moare. Așa că tu, băiete, nu mai țipa, înțelegi? Dacă tu nu termini cu strigatul, am grijă ca el să moară mai repede! îl amenință el pe băiatul care bocea, făcându-i semn cu pumnul strâns.

Acesta se ghemui tăcut, privindu-l cu ochi ursuzi.

— Strigatul nu bun deloc, continuă albul, ceva mai blând. Tu nu mai strigă. Tu alungă muștele. Prea multe muște. Tu aduce apă, spală frate al tău, spală mult de tot la el, până frate al tău făcut bine. Du-te! încheie el urlând fioros ca voința lui să înfrângă puțină minte a negrului și să-l împingă pe acesta să sară pur și simplu ca să alunge roiurile de muște scârboase.

Călărea din nou în căldura urât mirositoare. Se agăță strâns de gâtul negrului și inspiră adânc; dar aerul mort păru să-i încrețească plămânii, așa că își plecă ușor capul și moțai până se apropiară de casă. Fiecare efort de voință era o adevărată tortură, dar el era chemat permanent să facă apel la voință. I-a dat negrului care-l purtase pe umeri o sorbitură de gin. Viaburi, băiatul care îngrijea de casă, i-a adus un sublimat cōrosiv și apă, așa că se spală cu un dezinfectant puternic. Își bău doza de clorodină, își luă propriul puls, stătu cu termometrul în gură și se întinse pe canapea înăbușindu-și un geamăt. Era miezul zilei și își încheiase deja al treilea rond din acea zi. Îl chemă pe băiat și-i zise:

— Ia, aruncă o privire după *Jessie*.

Puștiul aduse telescopul cel mare afară pe verandă și scrută marea.

— Un bucată goeletă la distanță un pic, anunță el. Un bucată *Jessie*. Bărbatului alb i se tăie răsuflarea de încântare.

— Dacă vezi la *Jessie*, cinci țigări de tutun la tine, promise el.

Pentru o vreme se așternu tăcerea, timp în care bărbatul așteptă cu neliniște.

— Poate *Jessie*, poate alt goeletă, recunoscă băiatul șovăielnic.

Bărbatul se trase spre marginea canapelei și se lăsă în genunchi pe podea. Ajutându-se de un scaun se ridică în picioare. Încă agățat de scaun, sprijinindu-și aproape întreaga greutate de el, se mișcă până la ușă și ieși afară pe verandă. Sudoarea produsă de efort i se scurgea pe

față, trecuse prin maieu și i se vedea deja prin cămașă, mai jos de umeri. Reuși să ajungă în scaun, unde găfai aproape leșinat. După câteva minute se ridică iar în picioare. Băiatul ținea capătul telescopului sprijinit de un colț al verandei, în vreme ce bărbatul privea marea prin el. În cele din urmă, prinse în obiectiv pânzele albe ale unei goelete și le privi atent.

— Nu-i *Jessie*, spuse el foarte calm. E *Malakula*.

S-a așezat apoi pe un scaun rabatabil, unul în genul celor care sunt oferite pasagerilor pe vapor. Mai jos cu vreo trei sute de pași, marea sparse de țarm un val înspumat. Spre stânga putea vedea linia albă a dungilor care marcau bariera de la râul Balesuna și, dincolo de acesta, profilul accidentat al insulei Savo. Chiar în fața lui, de-a curmezișul unui canal de douăsprezece mile, se găsea insula Florida; în vreme ce, mai departe, în dreapta, estompat în depărtare, putea zări porțiuni din Malaita - insula sălbatică, sălaş al crimei, hoției și canibalismului, locul de unde își procurase și el cele două sute de perechi de mâini care munceau pentru el pe plantație.

Între el și plajă se întindea gardul din nuiiele de trestie al complexului. Poarta era întredeschisă, așa că l-a trimis pe băietan s-o închidă. Dincoace de gard câțiva cocotieri crescuseră semeți. De o parte și de cealaltă a cărării care ducea spre poartă străjuiau două catarge de steag înalte. Erau ridicate pe două movile artificiale de pământ și aveau vreo zece picioare înălțime. Baza fiecăruia dintre ele era înconjurată de pari scurți, vopsiți în alb și bine încinși cu lanțuri grele. Chiar și catargele păreau a fi luate de pe o corabie, aveau vârful despicat după cum se obișnuia în navigație, cu învelișuri protectoare, grijele, vergi și fungi pentru drapel. De verga unuia atârneau moale două steaguri de semnalizare; unul cu pătrățele albe și albastre, așezate ca la tabla de șah, celălalt având un fond alb cu un disc central roșu. Erau simbolurile care corespundeau codului internațional pentru pericol.

În capătul mai îndepărtat al gardului complexului apărură schiopătând un șoim. Bărbatul îl privi și știu că e bolnav. Se întreabă într-o doară dacă și pasărea se simțea la fel de rău ca el și se amuză ușor la gândul că trecuse cumva de gardul lui. Se ridică și porunci să se bată clopotul mare ca semn pentru cei care munceau pe plantație că pot înceta lucrul și că trebuie să se retragă în barăcile lor. Apoi încălecă iar în spinarea omului-cal și făcu ultimul rond al zilei.

În spitalul improvizat apăruseră două cazuri noi. Lor le-a dat ulei de castor, felicitându-se în gând pentru idee. Fusese o zi ușoară. Muriseră doar trei. Inspectă uscătoria de copră care nu-și încetase activitatea și dădu o raită și pe la barăci ca să se convingă că nu mai sunt pe acolo și alți bolnavi zăcând ascunși și nerespectând regula lui care le cerea să se separe la primul semn de boală. Reveni acasă, primi raportul băietanilor pe care îi numise șefi de echipe și le dădu instrucțiuni pentru următoarea zi de muncă. Tot acolo se afla cel pe care-l făcuse responsabil de echipajele ambarcațiunilor, care venise să-i confirme, după cum era obiceiul în fiecare seară, că baleniarele fuseseră trase la țarm și adăpostite. Era o precauțiune foarte necesară pentru că negri erau speriați groaznic, iar o singură balenieră lăsată nesupravegheată pe țarm însemna pierderea peste noapte a douăzeci de lucrători. Cum negrii valorau treizeci de dolari bucata, sau mai puțin, în funcție de cât amortizase fiecare din cheltuială prin timpul lucrat, plantația Berande nu și-ar fi putut permite o asemenea pierdere. În afară de aceasta, baleniarele nu erau deloc ieftine în arhipelagul Solomon; iar cei răpuși zilnic de boală reduceau îndeajuns potențialul de forță de muncă. Săptămâna trecută șapte negri fugiseră în hățișuri, din care doar patru se întorseseră, atinși fără speranță de febră, raportând că alți doi fuseseră uciși, devenind *kai-kai* pentru prânzul ospitalierilor băștinași care trăiau în tufișuri. Cel de-al șaptelea era încă liber și se credea că își duce singur traiul undeva de-a lungul coastei, pândind momentul când ar putea să fure o canoe cu care să fugă pe insula lui.

Viaburi aduse bărbatului alb două felinare aprinse, ca să le inspecteze. Le privi și văzu că ard luminos, cu flacără limpede și amplă, ceea ce-l făcu să clatine din cap mulțumit. Unul dintre ele fu atârnat de vergă, iar celălalt fu așezat pe verandă. Ele constituiau luminile de orientare pentru ancorare în zona Berande și, în fiecare seară din an, felinarele erau atent verificate și așezate la locul lor. Se lăsă pe spate în canapea, cu un oftat de ușurare. Terminase treaba pentru acea zi. O pușcă stătea rezemată de canapea, foarte aproape de el. Avea și pistolul la îndemână. Trecu o oră, timp în care nu s-a mișcat deloc. Zăcea pe jumătate adormit, pe jumătate în comă. Deodată deveni atent. Un scârțâit care venea din spatele verandei îi atrase atenția. Camera avea formă de L, colțul în care stătea el era slab luminat, doar că lampa care atârna deasupra părții centrale a camerei, dea-

supra mesei de biliard și imediat după colț, ca să nu-i bată lumina în ochi, ardea strălucitoare. Veranda era de asemenea bine luminată. Așteptă nemișcat. Scârțâitul se repetă și știu că mai mulți oameni stăteau la pândă afară.

— Care ești, mă? strigă el scurt.

Casa, ridicată la vreo douăsprezece picioare de la pământ, se clătină pe pilonii fundației sub greutatea pașilor care băteau în retragere. „Devin tot mai îndrăzneți“, murmură el. „Ceva trebuie făcut.“

Luna plină se ridică deasupra insulei Malaita și străluci peste Beranda. Nimic nu se mai clintea și nu se simțea nici măcar o adiere de vânt. Dinspre spital mai răzbăteau încă gemetele celor bolnavi. În colibele de paie, aproape două sute de bărbați mănăcatori de oameni, cu părul ca lâna, dormeau duși după truda de peste zi, deși unii mai ridicau uneori capetele pentru a asculta blestemele unuia care-l suduia pe bărbatul alb care nu doarme niciodată. Pe cele patru verande ale casei ardeau felinarele. Înăuntru, între pușcă și revolver, bărbatul însuși gemea și se răsucea în somnu-i agitat.

Capitolul II Lucruri făcute

A doua zi dimineată, David Sheldon se simțea mai rău. Era fără îndoială mult mai slăbit și alte simptome nu-i erau deloc favorabile. Își reluă rondurile, căutând necazul. Îl căuta cu lumânarea. Chiar și dacă ar fi fost sănătos tun, situația era destul de serioasă, dar de vreme ce el însuși fusese atins de boală, devenind tot mai neajutorat, trebuia făcut ceva. Negrii deveniseră tot mai posaci și obraznici, iar apariția din noaptea precedentă a unora din ei pe verandă - una dintre cele mai mari insulte ce i se putea aduce aici - era de-a dreptul amenințătoare. Mai devreme sau mai târziu vor pune mâna pe el, dacă nu le-o va lua el înainte, dacă nu va însemna cu fierul roșu în sufletele lor întunecate convingerea arzătoare că omul alb e stăpânul.

Se întoarse acasă dezamăgit. Nu i se oferise nici măcar o ocazie să pedepsească exemplar o obrăznicie sau o neascultare a poruncilor, ceea

Respect pentru oameni și câini

ce nu se mai întâmplase în nicio zi de când molima se abătuse asupra lor. Chiar și faptul că nici măcar unul n-a crăcnit era, de asemenea, ciudat. Deveneau șireți. Aproape că regreta că noaptea trecută nu i-a așteptat să intre pe cei care-l pândeau. Ar fi putut împușca unul sau doi, dându-le astfel celorlalți o lecție nouă, scrisă în roșu, ca să le intre bine în cap. Stătea unul împotriva a două sute și era îngrozitor de speriat că boala îl va copleși, lăsându-l la mila lor. Prin minte i se perindară imagini în care negrii luau în primire plantația, devastau magazia, ardeau clădirile și plecau spre insula Malaita. Ba chiar, într-o viziune îngrozitoare își văzu propriul cap, ars de soare și afumat, atârând deasupra intrării colibeii în care satul canibalilor își ține ambarcațiunile. Fie că va trebui ca *Jessie* să sosească mai repede, fie că el va fi nevoit să găsească o soluție.

De-abia bătuse clopotul, trimițându-i pe lucrători pe plantație, că Sheldon se trezi cu un vizitator. Cerase să-i fie scoasă canapeaua pe verandă și stătea tolănit când mai multe canoe se apropiară vâslind și fură trase la țarm. Patruzeci de bărbați, înarmați cu sulite, arcuri cu săgeți și băte se strânseseră dincolo de poarta complexului, dar numai unul intră. Știa legea din Berande, așa cum fiecare băștinaș știa legile fiecărei plantații care aparținea unui alb de-a lungul miilor de mile pe care se întindeau insulele Solomon. Sheldon îl recunoscuse pe bărbatul care venea pe cărăruie ca fiind Seelee, șeful satului Balesuna.

Sălbaticul nu mai urcă treptele, ci se opri jos, vorbind de acolo cu stăpânul alb. Seelee era mai inteligent decât media celor ca el, dar agerimea lui nu făcea decât să scoată în evidență josnicia celor din stirpea lui. Ochii lui, apropiați și mici, vesteau cruzimea și viclenia. Hainele lui se reduceau la o funie și o cartuşieră. Podoaba cioplită în cochilie de scoică, care-i atârna de la nas până la bărbie avea doar rol decorativ, la fel cum găurile din urechi aveau doar rol utilitar, ajutându-l să-și care pipa și tutunul. Dinții lui spârți neregulați erau pătați cu negru de la coaja unei nuci indigene, dar sucii ei nu-i plăceau fiindcă îl scuipă pe pământ. Atunci când vorbea sau asculta, făcea grimase ca o maimuță. Spunea *da* lăsând pleoapele să-i cadă și împingându-și bărbia înainte. Vorbea cu aroganță copilărească, ciudată pentru poziția inferioară pe care și-o alesese sub nivelul verandei. El, împreună cu toți însoțitorii lui, era stăpân peste satul Balesuna. Dar bărbatul alb, fără să aibă pe nimeni în spatele lui, era stăpân pe Berande - iar une-

ori, cu de la sine putere, se făcea stăpân și peste satul Balesuna.

Lui Seelee nu-i făcea plăcere să-și amintească respectivul episod. Se petrecuse în vremea în care el învăța despre felul de a fi al oamenilor albi și începea să-i fie scârbă de ei. Cândva se făcuse vinovat de a-i fi adăpostit pe trei fugari din Berande. Aceia îi dăruiseră tot ceea ce aveau în schimbul unui adăpost și al promisiunii că vor fi ajutați să ajungă în Malaita. Atunci i-a trecut pe dinaintea ochilor o frântură dintr-un viitor apropiat, în care satul său ar fi servit, într-un mod foarte profitabil, gară pentru o linie de cale ferată subterană între Berande și Malaita. Din păcate pentru el, habar nu avea despre cum mergeau lucrurile cu oamenii albi. Bărbatul care-i stătea în față îl educase de cum a ajuns la coliba lui din paie, când abia începeau să mijească zorile. În primul moment, apariția străinului îl amuzase. Se credea în perfectă siguranță acolo, în mijlocul satului său. Dar în momentul care urmă, înainte ca el să poată striga, mâna bărbatului alb, care ținea o pereche de cătușe, i se propti peste gură, înăbușindu-i strigătul de ajutor și îndesându-i-l înapoi în gâtlee. Apoi, celălalt pumn îl izbi sub ureche, lipsindu-l de interesul pe care l-ar fi putut manifesta pentru lucrurile care aveau să se desfășoare de atunci înainte. Când și-a revenit, se găsea în baleniera omului alb, în drum spre Berande. Acolo a fost tratat ca o persoană lipsită de orice importanță, cu cătușe la încheieturile mâinilor și ale picioarelor, asta fără să mai pomenim de lanțuri. Când tribul său i-a înapoiat pe fugari, i s-a redat libertatea. În cele din urmă, cumplitul om alb l-a amendat pe el și pe întreg satul Balesuna cu zece mii de nuci de cocos.

De atunci n-a mai adăpostit fugari. În schimb, făcea o afacere bună capturându-i. Era mai sigur. În plus, era plătit cu o cutie de tutun pentru fiecare evadat. Dar dacă ar fi avut vreodată șansa să pună mâna pe omul alb, dacă l-ar fi găsit bolnav sau s-ar fi nimerit să fie în spatele lui când s-ar fi împiedicat sau s-ar fi târât prin tufișuri, ei bine, ar fi avut atunci un cap pentru care ar fi obținut un preț bun în Malaita. Sheldon era încântat de ceea ce-i spunea Seelee. Al șaptelea om din ultimul grup de fugari fusese prins și se afla cu ei la poartă. Îl aduseseră; avea fața umflată și sfidătoare, mâinile legate cu funii de cocotier, iar pe corp avea sânge uscat de la rănilor pe care le primise când se luptase cu cei care-l capturaseră.

— Eu știa tu bun băiat, Seelee, spuse Sheldon, în vreme ce șeful

dădu peste cap un sfert de cană de gin comercial. Băiat ăsta al meu este, tu prins repede la el. Băiat ăsta băiat puternic foarte mult. Eu dau la tine o cutie tutun, îmi țin vorba, o cutie tutun. Când tu bun băiat, dau la tine trei stânjeni de pânză, un cuțit mare, bun cuțit.

Tutunul și celelalte bunuri pomenite fură aduse de doi băieți de casă și oferite sefului satului Balesuna, care acceptă premiul suplimentar cu un grohăit neintenționat și se retrase cu tot alaiul pe cărăruia care-i ducea spre ambarcațiunile trase la țărm. Sub îndrumarea lui Sheldon, băieții l-au încătușat pe prizonier de mâini și de picioare, în jurul unui stâlp de susținere a casei. La ora unsprezece, când lucrătorii se întorceau de la câmp, Sheldon i-a adunat în complex, în fața verandei. Toți cei sănătoși erau prezenți, inclusiv aceia care ajutau la spital. Chiar și femeile și puștii copii care trăiau pe plantație erau aliniați cu restul, pe două rânduri; o hoardă de sălbatici goi și piperniciți, urmată de alți aproape două sute puternici. Pe lângă podoabele din mărgelă, scoici și os, urechile lor găurite și nările erau împovărate cu ace de siguranță, sârme, agrafe metalice, mânere de cratițe ruginite și desfăcătoare de cutii de conserve. Unii purtau bricege, închise între plăsele pentru o mai multă siguranță. La pieptul altuia se afla agățat un mâner rotund de clanță chinezească, iar altul clopoțelul de alarmă de la un ceas deșteptător.

Dinaintea lor, sprijinindu-se de marginea verandei, sta bărbatul alb bolnav. Oricare din ei l-ar fi putut doborî cu un deget. În ciuda armelor lui de foc, gloata s-ar fi putut năpusti asupra lui și să-l pună jos, iar capul lui și plantația ar fi fost ale lor. Dușmănia, crima și dorința de răzbunare îi domina cu vârf și îndesat. Doar un lucru le mai lipsea, pe care doar el îl avea –convingerea arzătoare că doar el poate fi stăpânul, care-l făcea să nu cedeze, care ardea la fel de puternic ca întotdeauna în trupul mistuit de boală și care era mereu gata să erupă, să-i pârlească și să-i pârjolească pe toți cu mânia ei.

— Narada! Billy! strigă Sheldon aspru.

Doi bărbați se furișară în față cam fără voie și așteptară. Sheldon dădu cheile de la cătușe unui băiat de casă, care coborî și eliberă prizonierul.

— Tu, băiat Narada, și tu, băiat Billy, luați băiat ăsta la copac și legați la el cu mâini sus de tot, le porunci Sheldon.

În vreme ce ordinul era dus la îndeplinire, cu încetineală, însoțit de

murmurul și neliniștea privitorilor, unul din băieții de casă aduse un bici cu mâner greu. Sheldon începu să le vorbească.

— Băiat ăsta, Arunga, supărat la mine prea mult. Eu nu furat băiat Arunga. Nu păcălit. Zis la el: Vii la mine la Berande, lucrezi trei ani. El zis: Da, vin, lucrez trei ani. El venit. El mâncat bine *kai-kai* și primit mult bani. De ce fugit? La mine supărat mult. Rău. Eu plătit Seelee, mare șef la Balesuna, o cutie tutun ca să prindă băiat Arunga. Bine. Arunga dator la mine cutie tutun. Șase lire sterline Arunga plătește. Un an în plus la mine lucrează Berande. Bine. Acum ia zece bici de trei ori. Toți uitați, vedeți la el. Cine plecat, crezut puternic prea mult. Acum primit zece bici de trei ori. Tu, băiat Billy, puternic dai zece bici de trei ori.

Băiatul de casă îi întinse biciul, dar Billy nu-l luă. Sheldon așteptă liniștit. Ochii tuturor canibalilor erau ațintiți asupra lui, cu îndoială, frică și nerăbdare. Era momentul de încercare, prin care urma să se decidă dacă singuraticul om alb avea să trăiască sau să piară.

— Zece de trei ori, Billy, spuse Sheldon încurajator, deși se putu sesiza un soi de scrâșnet metalic în vocea lui.

Billy se încrunță, se uită în sus, apoi în jos, dar nu se mișcă din loc.

- Billy! se auzi vocea lui Sheldon ca o detunătură de armă.

Sălbaticul se urni din loc. Rânjete răutăcioase se răspândiră rapid pe chipurile grotești ale celor prezenți și se auziră chiar râsete înfundate.

Dacă tu place prea mult dat bici Arunga, dai pe el la Tulagi, spuse Billy. Agent de guvern lovește bici mult. Așa zice lege. Eu știe lege.

Sheldon știa că așa spunea legea. Dar dorea să trăiască în acea zi și în cea care i-ar fi urmat, fără a mai aștepta ca legea să-și facă datoria peste o săptămână sau două.

— Nu stau la discuție cu tine! strigă el enervat.

„Cum îl cheamă pe ăla, ăăă? Cum ?“ încercă albul să-și amintească.

— Eu știe lege, repeta sălbaticul cu încăpățănare.

— Astoa!

Un alt bărbat păși în față la fel de vioi și privi obraznic în sus. Sheldon își alegea persoanele cele mai rele pentru lecția pe care o pregătea.

— Tu, băiat Astoa, tu, băiat Narada, legați băiat Billy lângă primul, la fel. Strâns, îi avertiză el. Tu, băiat Astoa, ia bici ăla. Multe, tare lovituri multe, zece de trei ori dai la el. Mișcă!